

det er som at slaa Vand paa en Gaas at holde advarende Taler til dem. Der er kun det at gøre at isolere dem, berøve dem Friheden. Det forekommer mig, at der tages alt for blidt paa dem. Jeg har med Forbavelse set Betjente staa sammen med en Bondefanger, som jeg kendte fra mine Rejser og herindefra, en Fyr, der fra om Morgenens, han staar op, eller rettere fra det Øjeblik han staar op, kun har en Tanke: at faa Tjans, at slaa sin Klo i en eller anden sølle naiv Stakkel, som han træffer paa sin Vej, trække ham ned i Faldgruben og udplyndre ham. Jeg ved godt, at en hel Del af disse Betjente maa færdes i Kvarterer, hvor der næsten ikke bor andet end Ros, det virker demoraliserende paa dem. Der er meget, der taler til Undskyldning for, at de blive noget haardhændede og brutale, fordi det Klientel, de have med at gøre, ikke er første Klasses Varer. Men der er een Ting, der forbavser mig, og det er, at saadan en Stympet, saadan en fejg og ussel Karl, som Alfonsen er, kan blive Genstand for Dyrkelse, at man kan omgive hans Person med en vis Poesi, at han kan blive en Helt, der drager Tusinder og atter Tusinder af Københavnerne og for øvrigt mange andre rundt omkring i Teatret. Jeg har endog set Taarerne rinde over den Alfons. Det var en meget bekendt københavnsk Overretssagfører, der havde skrevet dette Stykke, „Brødrene Hansen“. Der er maaske intet at sige til det, naar Folks Smag er saadan, at de ville se sligt, men det forekommer mig at være Tegn paa en vis Sygelighed, at man kan fraternisere med Alfonsen, at man kan finde ham rask, at de Viser, han synger, spilles rundt omkring i de forskellige Samfundslag. Der burde tages ikke brutalt, ikke haardhændet paa disse Folk, men der burde skrives alvorligt ind mod Alfonsuvsænet, saaledes at alle unge Mennesker kunde forstaa, at det er den grimme, den modbydeligste Bestilling, en ung Mand kan give sig hen til. Nu maa de i mange Tilfælde tro, at det betyder ikke noget, disse Fyre faa kun nogle kortvarige Fængselsstraffe, hvis de overhovedet blive straffede. Jeg ønsker, man skal tage Affære der.

Der er her et Forhold, jeg gerne vilde have frem ved samme Lejlighed. Det er det efter min Mening urigtige Forhold, at en hel Mængde Politibetjente ere Viceværter. Jeg ved f. Eks, at der er Politibetjente, der ere Viceværter i en hel Del Ejendomme, hvor der bor prostituerede Kvinder, Ejendomme, som ellers ikke

kunde være blevne udlejede. Det er klart, at en Politibetjent i mer eller mindre Grad bliver afhængig ved at være Viceværter. Men hvis Betjentenes Stilling er en saadan, at de ikke kunne leve uden B beskæftigelse, maa man fra Samfundets Side skride til en Forbedring af deres økonomiske Forhold. For at man skal kunne komme Kriminaliteten til Livs og tilvejebringe Retssikkerhed baade indenfor Jurisdiktionen og udadtil, maa Politiet ikke i nogen som helst Henseende kunne mistænkes for at staa i den fjerneste Rapport til Samfundsaffaldet. Det maa kunne — og jeg haaber ogsaa, den Dag vil komme, da det er det — være Genstand for almindelig Tillid.

I Betænkningen fra Kommissionen angaaende Fængslerne savner jeg i øvrigt en hel Mængde Aarsager til Kriminalitetens ikke Tiltagen, men Bevaring. Det er f. Eks. min Overbevisning, at de yderst elendige Boligforhold i København, hvor der paa sine Steder ophobes en hel Del moralsk Smitstof, samtidig med at der sammesteds bor mange hæderlige Elementer, bidrage deres til at forøge Kriminaliteten, ikke mindst blandt den Ungdom, der vokser op i disse Kvarterer. Jeg kunde ønske, at det Udvalg, der faar med denne Sag at gøre, samtidig med at se paa Fængselsforholdene her i København vilde kaste et Blik ind i de Kvarterer, hvorfra de saakaldte kriminelle Personer komme, om det vilde gaa sig en Tur i Dronningensgade og Prinsessegade paa Christianshavn eller i Borgergade, Adelgade, Vognmagergade, Helsingørgade og Prinsensgade eller ude i det mørkeste Nørrebro. Man vilde da forstaa, at de frygtelige Forhold, hvorunder disse Mennesker i det mørke København leve, og under hvilke Tusinder af Børn vokse op, selvfølgelig maa virke fremmede paa Kriminaliteten. Man maa snarere undres over, at ikke flere ere gaaede til Grunde og bukkede under, end Tilfældet er.

Jeg vil ogsaa gerne have oplyst, i hvilket Forhold Fængslernes Overfyldning staar til Benyttelsen af Varetægtsarresterne. Der foreligger intet herom, og jeg antager, at Udvalget vil være enigt med mig og mine Meningsfæller om at begære alle her henhørende Oplysninger. Naar det siges, at alle Fængslerne ere overfyldte, vilde vi gerne have at vide, hvor mange af dem, der sidde i Varetægtsarrest, der uden Fare for Samfundet kunde frigives. Det er efter min Opfattelse adskillige. Jeg savner — og det gøre vist mange med mig